

Jde o předmět praktický (či prakticko-teoretický), v jehož rámci se rozvíjí schopnost vnímat scénické kreace a samo scénování a sebescénování v umění i v životě z odborného hlediska.

Náplň předmětu a vlastní aktivita studentů a studentek vychází z interpretace různých případů scénování, případně z vlastních pokusů o scénické výjevy, a to jak „na papíře“, tak „herecky“, a kombinující tedy hledisko ‘vnitřní’ s ‘vnějším’. Pokusy o interpretaci směřují k zobecnění umožněnému znalostí příslušných pojmů, které jsou postupně vyvozovány z jednotlivých interpretací. Předmětem těchto interpretací jsou různé případy scénování a sebescénování, jak se vyskytují ve scénickém umění (ve filmech i v divadle) a v médiích (např. v televizních pořadech různého druhu), či jak je zachycuje výtvarné umění a beletrie.

Scénování v životě a v umění

Divadlo je scénické umění, ale samozřejmě nikoli jediné. A můžeme mluvit i o scénování ‘v životě’, tedy o scénování lidských bytostí v jejich vzájemném styku, o scénování příslušné společnosti, doby, moci a podobně.

Divadlo chápeme jako tvořivou, tedy uměleckou činnost. Jde o obrazné dění, které je rozvíjeno sledem scén. Ty se odehrávají tady a teď před přítomnými diváky. Jde přitom o takové obrazné dění, které ani v případě maximální podobnosti s nějakým možným reálným děním nepřestává být pouhou hrou. Tedy hrou spojenou s proměnou aktérů v něco nebo v někoho, kým ve skutečnosti nejsou. Této proměny se dosahuje díky umění, které staví na obrazotvornosti, přičemž tuto obrazotvornost probouzí i v divácích.

Divadelní vnímání úzce souvisí s tím, čím se zabývá česká scénologie. Totiž se scénováním v každodenním životě - v tomto případě mluvíme o nespécifickém scénování -, se scénováním v umění, tedy se specifickým scénováním, a ovšem i s jejich vzájemným vztahem.

„Co“ a „jak“

Jde tedy o ty rysy chování a jednání, které primárně souvisejí nikoli s tím, *co* dotyčný činí, ale s tím, *jak* to činí. Pokud to má co dělat s nějakým *co*, pak s tím, *co* se jeví prostřednictvím tohoto *jak*. Právě prostřednictvím tohoto *jak* příslušné chování a jednání působí.

Při běžném dorozumívání jde především o sdělovaný obsah, příslušné výpovědi, zajímá nás tedy zejména „*co*“. Naproti tomu v divadle jde o to „*jak*“, což souvisí s celistvým prožitkem, včetně toho, *co* si člověk v běžném dorozumívání obvykle vůbec neuvědomuje.

Můžeme říci, že umělecké dílo vnímáme vždy více smysly.